

CSEPE IMRE

A SORSOM

Sokszor már előre látom
Szürke, egyhangú folyását,
A holnapok ködéből kigyózva elő,
Álmomban is hallom csobogását.

Néha ijesztő árral közeleg felém,
Duzzadt dühében örvény kavarog,
Elfulladt örömök hulláját hordja,
S tajtékán a halál acsarog.

De van, mikor szelíd és tiszta,
Sima tükrében az ég nézi magát,
Sokszor a lelkem fürdetem benne,
S elmondok egy pár hálalítániát.

Ilyen a létem e hullámos folyamom,
Örök kalóz rajta a bú és a kétség,
Tér és idő szórása között lesnek rám,
Hogy kevéske örömöm aranyát vegyék.

1942

AZ ÁLOM

Mikor lehunyom fáradt szemem,
Halk suhogással szállnak a szárnyak,
A fénytollú nagy álom-madarak,
Hogy elébe vigyenek a halálnak.

Szememre ülnek puhán, csöndesen,
Agyamba fészkelik szeliden maguk,
Míg nem jön a sóhajdús reggel,
S elúzi szememről fénytollú rajuk.

1944

LÁZALOM

Negyven fokon túl, a lázban,
Tüdőbetegem, egy szalmaágyban.
A falakon rések nyíltak
S ükapáim léptek a szobába...
Voltak vagy heten egy csomóban.
Pipások, gatyások, bajzosok,
Valamennyi pásztorforma:
Szűr, pitykés mellény, bocskor,
Csizma. Körülállták az ágyamat,
Ki-ki maga botjára támaszkodva.
Úgy hümmögtek körülöttem,
Mint méhek az üres virág felett.
Pipájuk, mint a méhfullánk,
Agyarukról ereszkedett...
Szőrös fejüket összedugták,
Hébe-bóba szóltak egy szót:
— Nem hallgattál a szavunkra!
Igy kell neked, te korcs utód!
Pirongattak a pipa mellől,
Bagós szagú váddal,
Míg nem jött öreganyám, az álom,
Ki leterített szemük elől
Ráncos szoknyájával.

1944

AZ ÁLLOMÁSON

Prüszköl a mozdony, indul,
Egy fütty és tovább semmi.
Szalad a kocsi, és a táj
Mintha vissza akarna menni.

Sziszeg, dohog a kazán,
Mint csörgőkigyó siklik tova,
Még egy-két kendőlobbanás,
S azután nem látni oda...
Belekavarog a sűrke légből,
Előleli tőlem a távol;
Szívemben még kong a lépte,
S könny hintázik a pillámon.

1947

BÜCSÜ

Főled terjesztem induló szárnyaim,
Es megáldalak a további harcra.
Köszönöm tenéked legszentebb álmaim,
Aldjon meg érte a mindenség nyugalma.
Bolyongó lelkemmel te ügysem tarthatsz,
Mely a végtelen űrben száll.
Sebes röptében átizzanad nyugalmad,
S idő előtt a halálba zuhannál.
Nyugodj meg a sors bölcs végzetében,
Mely kimérte a létben utaink.
A kozmosz és a mikrokozmosz közepében
Keringünk mi is, mint elröppent álmaink.
Majd ha fáradt lelkem egy nyugvópontján
Leálllok pihenni, unva a harcot, s az életemet,
Hűs homlokod hidegén róvom le hálám,
S örök énem szemed mélyére temetem.

1948

A MI TALÁLKOZÁSUNK

*A mi találkozásunk itt
már csak álom, pillanat,
mint hulló csillag fénye,
mely az éj mélyén áthalad:
ismeretlen űrök végtelenén
villámlunk át emlékünkn egén.*

*Néha megcsodáljuk egymás esését,
s hosszan utánanézőnk a fénynek,
mely lelkünkben vibrál még
hűlt nyomán a hamvadó lénynek,
kire fekete fátylát dobta a feledés,
hogy megpihenjen árnya puha kebelén.*

*Végtelenbe vivő utakon megyünk:
bársonyát keressük a csöndnek,
egyikünk délen, a másik északon
mond búcsút a reménynek.
Vállunkon leng a kéklő messzeség;
egymásnak már hiába is intenénk ...*

1949

JÁTÉK

*Bolondos kis szikrácskák vagyunk,
Akik összeütődnek vágyva, égve,
Derengünk, fénylünk egy darabig,
S utána szétoszlunk a mindenségbe.*

*Helyünkre más alakok jönnek,
Miként mi, ők is megjátsszák maguk,
Hullócsillagokként kergetik egymást,
S az éj sötétje elnyeli alakjuk.*

1949